

Nederland

21ste eeuw na Christus

Rudie van Houten reed met zijn vrachtwagen over de weg. Het was koud, maar Rudie had het juist warm. Hij was een beer van een kerel, met woeste krullen, een gespierde nek en tatoeages van draken op zijn arm en hij was voor geen levend wezen bang. Maar hij was als de dood voor alles wat dood was. En nu reed hij met drie mummies in zijn laadbak naar het Grobbemuseum. Een extra ritje, had zijn baas gezegd. Als hij van tevoren had geweten wat voor ritje zijn baas bedoelde, had hij het nooit gedaan.

Het Grobbe-museum was maar een uur rijden. Maar voor Rudie duurde een heel uur met drie mummies achter zijn rug een eeuwigheid. Terwijl zijn vrachtwagen bromde, luisterde hij met één oor naar verdachte geluiden achter hem.

Hij was nog geen vijf minuten onderweg, toen het ging regenen. En niet zo'n beetje: het water kwam met bakken uit de hemel. Rudie tuurde door zijn voorruit en zag geen fluit. Toen begon het nog te onweren ook.

De eerste lichtflits schoot door de lucht toen Rudie net de snelweg op reed. Even later barstte het noodweer los. ‘Ook dat nog,’ mompelde Rudie. ‘Straks krijg ik nog een ongeluk met die enge dingen.’

Hij zette zijn ruitenwissers op de snelste stand en kneep zijn ogen samen. ‘Shit, shit.’

Rudie had net voor de tiende keer shit gezegd, toen de bliksem in zijn wagen sloeg.

Er klonk een enorme klap en Rudie zag even niets meer. De wagen knalde tegen de vangrail, metaal

krijste en een regen van vonken spatte tegen Rudies raam. Een tel later denderde hij ondersteboven van het viaduct af. 'Shit! Hellup!' gilte Rudie. Hij stopte pas met gillen toen hij met een klap tot stilstand kwam tegen de enige boom in de omtrek.

'Shit,' fluisterde Rudie, toen het weer stil was. Voorzichtig bewoog hij zijn armen en benen. Toen alles het nog bleek te doen, klauterde hij onhandig uit de verwrongen cabine. Hij plofte op de grond en keek om zich heen. Van de vrachtwagen was niet veel meer over. Overal lagen brokstukken, met daartussen twee grote kisten. De derde kist lag halfgeopend een paar meter verderop. Uit de kapotte tank stroomde vette diesel.

Het duurde even voor het tot Rudie doordrong. Onweer. Een hoge boom. Diesel... Wegwezen! Haastig stond Rudie op en strompelde ervandoor.

Plotseling zag hij vanuit zijn ooghoeken een beweging. Hij draaide zijn hoofd en schrok zich rot. Een paar meter bij hem vandaan stak een witte arm uit een greppel. Er verscheen nog een arm. En een hoofd! Langzaam kroop een kleine witte gedaante tevoorschijn. Vol afgrijzen staarde Rudie naar de enge

verschijning. De gedaante stond op, deed een paar wankelende stappen, viel en krabbelde weer overeind. Opeens draaide hij zich om en hij keek Rudie recht in zijn gezicht.

Rudies hart stond bijna stil. Hij dacht: Wegwezen. Als je niet weggent, ben je er geweest! Maar zijn benen deden niks. Hij dacht: Gil dan. Brul! Maak hem bang!

‘Boe,’ piepte Rudie.

De gedaante bleef staan.

‘Boe! Ga weg!

Boe! Hellup!’

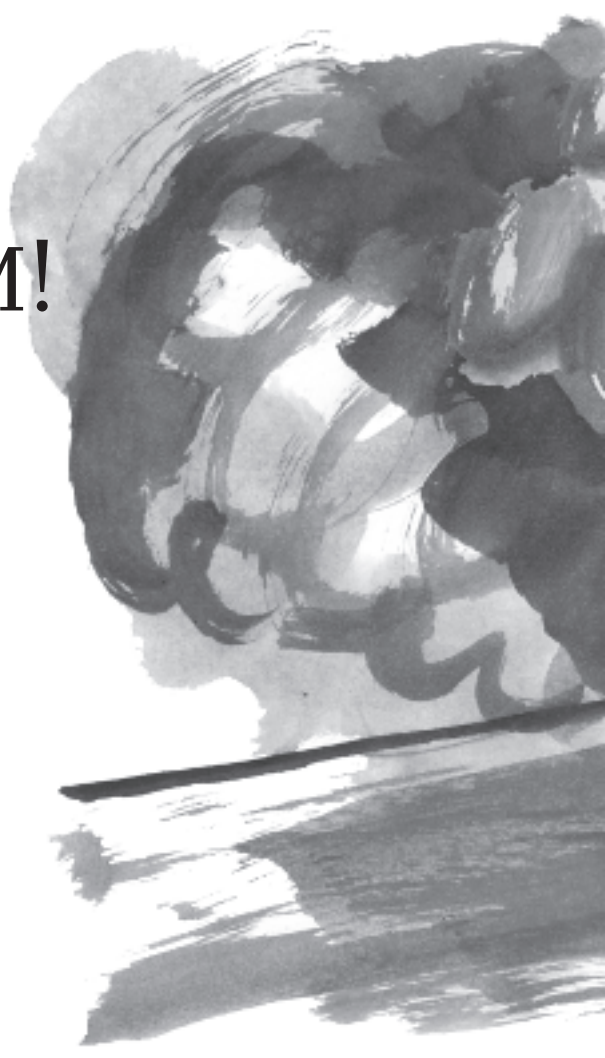
Het ding deed een stap in zijn richting.

‘Iegh! Aagh!

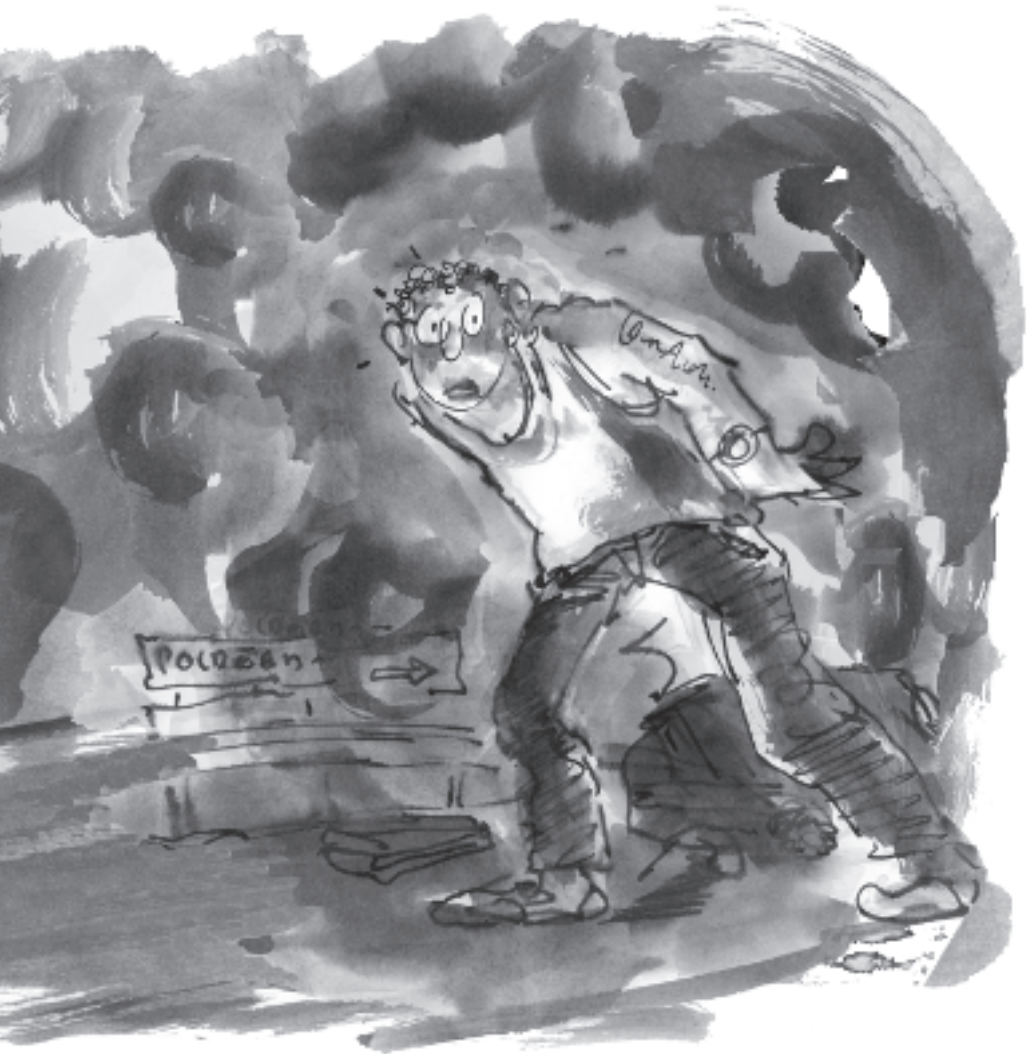
Whaaaaaah!’

schreeuwde Rudie.

BHAM!

De volgende bliksemschicht raakte de boom. Een oorverdovende klap en de grond trilde alsof er een kudde olifanten langsenderde. Versuft zag Rudie de grote boom vallen. Ineens deden zijn benen het weer. Hij vloog weg alsof de duivel hem op de hielen zat. De boom klapte op de ravage, de diesel vloog in brand, en een paar tellen later ontplofte de hele vrachtwagen. Rudie smakte tegen de grond. Ontzet keek hij naar de

Een halfuur later had de brandweer alles geblust.

Rudie werd in de stromende regen ondervraagd door twee agenten.

‘Wat zat er in uw vrachtwagen?’ vroeg de langste van de twee.

‘Mummies,’ mompelde Rudie. ‘Drie mummies. Met sarcofaag en al.’

‘Eeuwig zonde,’ zei de agent hoofdschuddend. ‘Nou ja, die waren toch al dood.’

‘Nee, nee, eentje heeft het overleefd,’ zei Rudie vlug. ‘Overleefd?’ vroeg de agent.

‘Ja, een kleintje,’ zei Rudie, ‘maar die is weggerend.’

‘Aha!’ De lange agent gaf zijn collega een knipoog. ‘En welke kant liep hij op?’ vroeg hij zogenaamd geïnteresseerd.

‘D-daarheen, geloof ik,’ zei Rudie, terwijl hij zomaar een richting aanwees.

De agenten deden allebei alsof ze iets opschreven. ‘Maakt u zich maar geen zorgen. Wij zullen hem vangen,’ zeiden ze vriendelijk.

‘Hij heeft een klap van de molen gehad,’ fluisterde de lange agent.

‘Of van die mummie,’ grinnikte de kleine.

Ineens wist Rudie het niet meer zeker. Het kon van de klap geweest zijn. Zijn verbeelding ging met hem op de loop. Al met al waren die dingen bijna zijn dood geworden. Hij ging de rest van zijn leven alleen nog maar appels rijden.

DARWISHI UR-ATUM MSAMAKI MINKABH
ISHAQ EBONI RENDE DOOR DE REGEN.

WAAR WAS HET ZAND VAN DE WOESTIJN?
WAAR WAREN DE HUIZEN? DE KRAAMPJES?
HET PALEIS? HIJ RENDE, VIEL, STOND OP EN
RENDE VERDER. WEG VAN HET VUUR. WEG
VAN DAT BRULLENDE GELUID. WEG VAN DIE
VREEMDE MAN DIE NAAR HEM WEES ALSOF
HIJ EEN LEEUW ZAG.

DARWISHI KEEK OM. EEN ENORME VUURBAL.
ZWARTE ROOK. GESCHREEUW. GILLENDE
GLIMMENDE WAGENS.

WAS DIT DE ONDERWERELD?

HIJ RENDE EN RENDE EN DACHT: MIJN
NAAM IS DARWISHI UR-ATUM MSAMAKI
MINKABH ISHAQ EBONI EN IK GA OP REIS.
HEPSETSOET. DE SCARABEE!

HIJ BLEEF STAAN, GRAAIDE ONDER ZIJN
VERBAND EN VOND DE GOUDEN HANGER
MIDDEN OP ZIJN BORST. HIJ KLEMDE ZIJN
VINGERS ER STEVIG OMHEEN EN LUISTERDE.

IN DE VERTE GILDEN DE WAGENS. VERDER
HOORDE HIJ ALLEEN ZIJN EIGEN GEHIJG.
GEHIJG? HIJ HOORDE ZIJN EIGEN GEHIJG!

HIJ LEEFDE! MAAR WAAR WAS HIJ? EN
WAAR MOEST HIJ HEEN?

WANHOPIG BEGON HIJ WEER TE RENNEN.

